

Arrest

nr. 301 702 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. HINNEKENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 juni 2023 waarbij het verzoek om

internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster voert aan uit Georgië te zijn gevlucht omwille van het huiselijk geweld waaraan zij werd onderworpen door haar drugsverslaafde echtgenoot en geeft aan bij een terugkeer naar Georgië te vrezen door hem te worden gedood (administratief dossier, NPO, p. 9-10).

4.2. Hoewel de Raad aanneemt dat verzoekster het slachtoffer werd van verbaal en fysiek geweld vanwege haar drugsverslaafde echtgenoot, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

De Raad wijst er in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus "Georgië. Algemene situatie" van 16 januari 2023) blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens

opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij aantoonde dat bescherming in haar persoonlijke geval niet beschikbaar is. Verzoekster slaagt hier echter niet in.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken bij haar nationale autoriteiten tegen het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer was. Verzoekster verklaart in dit verband dat vrouwenrechten in Georgië helemaal niet worden beschermd en dat zij niet naar de politie stapte uit vrees dat het alles erger zou maken, al geeft zij wel aan dat zij eenmalig naar de politie belde maar de telefoon neerlegde toen haar man het opmerkte en hij agressief werd (administratief dossier, NPO, p. 10-11). In dit verband benadrukt de Raad dat uit de voormelde landeninformatie blijkt dat de Georgische wet wel degelijk een wettelijke verankering kent inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, waarbij de wet voorziet in tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld. Daarnaast kan angst niet vergoelijken waarom verzoekster niet heeft gepoogd om bescherming te verkrijgen met betrekking tot het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer was. De Raad stipt in deze aan dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Wanneer verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of zij geen beroep had kunnen doen op organisaties die zich richten op mishandelde vrouwen, geeft verzoekster aan dat dit eveneens zinloos is omdat zulke organisaties volgens haar slechts in één week opvang kunnen voorzien (administratief dossier, NPO, p. 11). Dit betreft echter een blote

bewering, die verzoekster zou stoelen op mediaberichten (*ibid.*, p. 12), doch die niet strookt met de voorliggende landeninformatie. Het algemeen betoog van verzoekster in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk in Georgië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

4.3. Daarnaast geeft verzoekster aan dat ook haar kinderen in constante vrees leefden voor de agressie van haar echtgenoot. Wanneer verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud echter wordt gevraagd waarom zij in die context haar dochter A. achterliet in Georgië bij haar echtgenoot, verandert verzoekster het geweer van schouder en geeft zij aan dat zij wel wist dat haar echtgenoot, ondanks zijn verslaving, haar kind niets zou aandoen (administratief dossier, CGVS, p. 11), hetgeen de door haar voorgehouden relativeert. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat het onmogelijk was om haar dochter zonder “regelrechte mensensmokkel het land uit te krijgen, daar waar in korte termijn zij meerderjarig zou zijn”, haar dochter thans in België is aangekomen en zij over het wedervaren van haar dochter niets te weten komt omdat haar dochter toeklapt, doch dat het te verwachten is dat er nieuwe bewijsstukken zullen worden voorgelegd, beperkt zij zich tot blote post-factumverklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen teneinde haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermag om afbreuk te doen aan voormelde overwegingen.

4.4. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij niet meer op eigen benen kan staan nu zij haar tewerkstelling omwille van het gedrag van haar man heeft moeten opgeven en zij hierdoor wel degelijk een risico loopt op vervolging, wijst de Raad erop dat de door verzoekster beschreven moeilijkheden geen verband houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Voorts kan worden verwezen naar het gestelde in punt 5.2.

4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangebrachte landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

5.2. Aangaande de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengt verzoekster geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet op eigen benen kan staan, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn geen

elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Integendeel blijkt uit verzoeksters verklaringen naar voor komt dat zij in Georgië over een familiaal netwerk beschikt, waarbij minstens haar moeder en zus nog aldaar verblijven (administratief dossier, NPO, p. 5-6). Verder dient vastgesteld dat, hoewel verzoekster haar werkzaamheden stop zette omwille van de gedragingen van haar man, zij wel degelijk van 2015 tot 2019 als winkelmanager werkte (administratief dossier, NPO, p. 6) en uit niets blijkt dat zij niet opnieuw toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Bovendien getuigt verzoekster van zelfredzaamheid, daar zij haar reis uit Georgië heeft geregeld en zelfstandig naar Frankrijk afreisde om van daaruit met haar zus naar België door te reizen (administratief dossier, NPO, p. 7). Bijgevolg kan allerminst worden aangenomen dat verzoekster niet, zij het met ondersteuning van haar (familiaal) netwerk, op haar eigen benen zou kunnen staan bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Uit niets blijkt derhalve dat verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Georgië in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

5.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoonde dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1556 legt de eed af en tolkt Georgisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Ook in deze verwijst Adv VzP naar haar recente aanvullende nota. Ze wijst op de samenhang met de zaak rolnr. 18. Ze volhardt in de middelen en haar Georgië-pleidooien supra. Ze wijst tot slot op bijkomende documentatie van haar dominus litis, over gender-problemen, problemen voor jonge meisjes en de verharding van het mensenrechtendiscours ten gevolge van de oorlog in Oekraïne."

Over de zaak 18 op de rol waarnaar de advocate van de verzoekende partij verwijst, zijnde de zaak met rolnummer 299 314 betreffende de verzoekende partij haar zoon, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 het volgende vermeld:

“Tolk 1556 legt de eed af en tolkt Georgisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP verwijst naar haar aanvullende nota die ze nog op heden aan de Raad heeft bezorgd. Ze verwijst naar haar eerdere pleidooien in Georgië-zaken zoals de werkwijze van de Raad, het ontbreken van een wettelijke basis, het ontbreken van bescherming voor haar. In haar aanvullende nota wijst ze op stuk 4.1 met een zeer recent rapport van 11 dec. '23 gaande over specifieke problemen zoals partnergeweld. De familie leefde in isolement en werd geterroriseerd, zonder de bescherming van de autoriteiten. Ze wijst op bijkomende elementen als de oorlog in Oekraïne met een verharding van de democratische beoordeling van mensenrechten, ze heeft nood aan bescherming. VzP wijst er tot slot op weinig gezegd is over haar gender-gerelateerde oriëntatie. Ze vraagt te kunnen zijn wie ze is.”

Waar de verzoekende partij er in voormelde zaak op wijst dat er weinig gezegd is over haar gender-gerelateerde oriëntatie en zij vraagt te kunnen zijn wie zij is, heeft dit betoog geen betrekking op onderhavige zaak.

De advocate van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting tevens te volharden in haar “Georgië-pleidooien”. In voormelde zaak 18 met rolnummer 299 314 verwijst zij eveneens naar haar eerdere pleidooien in Georgië-zaken zoals de werkwijze van de Raad, het ontbreken van een wettelijke basis en het ontbreken van bescherming voor haar. Betreffende de zaak op de rol met nummer 9, met rolnummer 286 054, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 hierover het volgende te lezen:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n hebben kritiek op de handelswijze. De bestreden beslissingen hebben geen wettelijke basis meer en schenden de rechten van verdediging. Door het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte te gebruiken, heeft er geen onderzoek plaatsgevonden naar de terechtheid van hun problemen. Ze zijn het niet eens met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming. Ze stellen afgeperst te zijn door lokale criminelen, die handelden voor de toenmalige politiechef (tevens handelsconcurrent). Omwille van deze afpersing was het onmogelijk om in Georgië te blijven. Ze beklemtonen dat ze beroep op een advocaat gedaan hebben, maar de advocaat heeft enkel een brief gericht aan het parket, wat geenszins een echte bescherming inhoudt. Bovendien is Georgië niet langer een veilig land van herkomst. De beschikking dient hervormd, ze moeten erkenning krijgen.”

Hierbij kan worden opgemerkt dat dit betoog geen betrekking heeft op onderhavige zaak waar wordt gesteld dat ze afgeperst zijn door lokale criminelen, die handelden voor de toenmalige politiechef (tevens handelsconcurrent) en dat het omwille van deze afpersing onmogelijk was om in Georgië te blijven, en evenmin waar ze beklemtonen dat ze beroep op een advocaat gedaan hebben, maar de advocaat enkel een brief heeft gericht aan het parket, wat geenszins een echte bescherming inhoudt.

4.2. Eveneens op 21 december 2023 ontving de Raad via elektronische weg (J-BOX) overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van de verzoekende partij waarin zij een uiteenzetting geeft en waarbij zij “Nieuwe stukken” heeft gevoegd die zij in de inventaris bij voormelde nota benoemt als volgt:

“1° Bestreden beslissing

2° GRS-CEDOCA – Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons (Belgium), COI unit (Author): Georgie; Algemene situatie, 11 December 2023 https://www.ecoi.net/en/file/local/2102027/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf). (Uitreksel)

3° Public Defender of Georgia (Author): Evaluation of Gender Equality Policies of Municipalities, 2023, <https://ombudsman.ge/res/docs/2023041823365383262.pdf> (uitreksel)

4° EurasiaNet (Author): Georgia: Government targets youth group named after Benjamin Franklin, 4 October 2023 <https://www.ecoi.net/en/document/2098907.htm>, en <https://eurasianet.org/georgia-government-targets-youth-group-named-after-benjamin-franklin>

5° Tarkhnishvili, Nino, RadioFreeEuropeRadio Liberty, Molested, Exposed, And Abandoned: The Tragic Death Of A Teenage Girl In Georgia, 31 oktober 2023 <https://www.rferl.org/a/georgia-teenage-girl-tekla-death-molested-abandoned-abused/32663427.html>

6° IWPR – Institute for War and Peace Reporting (Author): Draft Law on Foreign Agents Sparks Outcry in Georgia and Abroad, 3 March 2023 <https://www.ecoi.net/en/document/2088225.htm> en <https://iwpr.net/global-voices/draft-law-foreign-agents-sparks-outcry-georgia-and-abroad>

8° EurasiaNet (Author): Georgia: Government targets youth group named after Benjamin Franklin, 4 October 2023 <https://www.ecoi.net/en/document/2098907.htm>, en <https://eurasianet.org/georgia-government-targets-youth-group-named-after-benjamin-franklin>

7° Beslissing CGVS G. A.”

4.3. Betreffende de door de verzoekende partij op 13 november 2023 ingediende vraag tot horen dient vooreerst te worden opgemerkt hetgeen volgt.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet beschouwd worden als een bijkomende memorie.

In voormelde op 13 november 2023 ingediende vraag tot horen vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening gehouden worden.

4.4. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punt 118).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar betoog ter terechtzitting, kon de Raad dan ook nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partij aangehaald ter terechtzitting, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 8 november 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.5. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2023 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, deel 4, notities van het persoonlijk onderhoud). Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partij werd uitvoerig en grondig bevrraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, werd haar de vraag gesteld of zij alle redenen goed uiteengezet had waarom zij niet naar haar land kan terugkeren en kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden ter terechtzitting, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partij aan bod. De verzoekende partij werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

Uit voormelde gronden van de beschikking blijkt wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, wordt vastgesteld uit de beschikbare informatie niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld en dat er dan ook redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij aantoont dat bescherming in haar persoonlijk geval niet beschikbaar is. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk in Georgië alle redelijk van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt

gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partij.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen de kritiek te formuleren dat door het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte te gebruiken, er geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de “*terechtheid*” van haar problemen, gaat zij immers voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slaagt zij hierin niet.

Evenmin brengt de verzoekende partij in de uiteenzetting in haar aanvullende nota, door de bijgevoegde stukken of voormelde argumentatie ter terechtzitting concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking. Hieruit blijkt immers niet dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De verzoekende partij haalt passages aan uit de bijgebrachte algemene informatie, voert een algemeen betoog betreffende hun situatie destijds waarin zij onder meer stelt dat het gehele gezin geïsoleerd leefde en zij verwijst tevens naar de situatie van “*de dochter*”. De verzoekende partij bouwt verder op deze elementen. Het weze echter herhaald dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Noch de uiteenzetting in de aanvullende nota en/of ter terechtzitting, noch de bijgevoegde (algemene) informatie doen afbreuk aan de pertinente overweging in voormelde beschikking dat niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Opnieuw berust de verzoekende partij haar algemeen betoog dat werkelijke bescherming zou ontbreken, hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen. De verzoekende partij maakt ook thans niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat zij werden geterroriseerd zonder de bescherming van de autoriteiten, kan dan ook opnieuw worden opgemerkt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De Raad stipt in het licht van de door de verzoekende partij geuite kritiek tevens nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

In het licht van het betoog gevoerd in de aanvullende nota over de dochter en de louter algemene verwijzing ter terechtzitting naar bijkomende documentatie van de *dominus litis* over “*problemen voor jonge meisjes*” kan overigens nog worden opgemerkt dat uit het stuk 7 “*Beslissing CGVS G. A.*” slechts blijkt dat de dochter, mevrouw G. A., de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Onder meer wordt ook in deze beslissing vastgesteld dat niet de redelijk te verwachten pogingen tot het bekomen van nationale bescherming werden ondernomen evenals dat zij een volwassen jonge vrouw is die elders in Georgië kan wonen om aan de agressieve vader te ontkomen. De verzoekende partij gaat met haar uiteenzetting over haar dochter in haar aanvullende nota overigens eveneens voorbij aan de pertinente vaststellingen in voormelde beschikking aangaande de constante vrees van haar kinderen voor de agressie van haar echtgenoot en de ommezwaai die zij dienaangaande maakte hetgeen haar voorgehouden vrees relativeert. Door te stellen dat zij de toestand van de dochter rooskleuriger inzag dan in werkelijkheid het geval bleek te zijn en de daaropvolgende uiteenzetting, kan zij deze vaststellingen niet ombuigen. Voorts stipt de Raad aan dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In zoverre de verzoekende partij zich wenst te steunen op de feiten aangehaald door mevrouw G. A., dan wel het toekomstig arrest van de Raad in haar hoofde, werpt zij geen ander licht op de beoordeling die voorligt in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin kan huidig beroep worden aangewend als een vorm van beroep tegen de beslissing die in hoofde van mevrouw G. A. werd genomen. Het beroep

ingediend door mevrouw G. A. tegen die beslissing is momenteel hangende bij de Raad onder het rolnummer 308 724.

De verzoekende partij laat de overige motieven van voormelde beschikking onverlet, minstens slaagt zij er niet in concrete valabele argumenten aan te reiken die hier afbreuk aan kunnen doen zodat deze onverminderd overeind blijven. Waar de verzoekende partij voorts ter terechtzitting aangeeft te volharden in de middelen, blijft zij in gebreke concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren die deze kunnen ontkrachten of weerleggen.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden naar de “*terechtheid*” van haar problemen. Door voormelde individuele elementen en algemene kritieken aan te halen ter terechtzitting kan de verzoekende partij evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoont dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantoont welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kreeg de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens is met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis meer heeft en de rechten van verdediging schendt, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette de verzoekende partij om haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.6. De verzoekende partij wijst ter terechtzitting nog op bijkomende elementen als de oorlog in Oekraïne met een verharding van de democratische beoordeling van mensenrechten en ze stelt dat ze nood heeft aan bescherming. Deze verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst, *in casu* Georgië, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. De verzoekende partij dient haar vrees *in concreto* aan te tonen en slaagt hierin met haar louter algemeen betoog niet. Zij maakt niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Georgië.

4.7. Gelet op hetgeen voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maakt zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na

het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan. Door de volheid van rechtsmacht in haar betoog ter terechtzitting *versus* de onderzoeksbevoegdheid te plaatsen, slaagt de verzoekende partij er niet in een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad aannemelijk te maken.

4.8. Waar de advocate van de verzoekende partij ter terechtzitting de samenhang met zaak nummer 18 op de rol aanhaalt, verwijst de Raad volledigheidshalve eveneens naar het arrest met nummer 301 701 van 16 februari 2024 geveld in deze zaak, zijnde de zaak met rolnummer 299 314 betreffende de zoon van de verzoekende partij, de heer L. G.

De verwijzing naar de bijkomende documentatie van haar *dominus litis* over gender-problemen, brengt de advocate niet *in concreto* in verband met de gronden van voormelde beschikking. In de mate dat zij hiermee doelt op de vrees aangehaald door de verzoekende partij haar zoon, wordt eveneens verwezen naar voormeld arrest geveld door de Raad met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS